

C-807/21. sz. ügy**Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről a Bíróság eljárási szabályzata
98. cikkének (1) bekezdése alapján készített összefoglalás****A benyújtás napja:**

2021. december 21.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Kammergericht (berlini regionális felsőbíróság, Németország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2021. december 6.

Eljárás alá vont személy:

Deutsche Wohnen SE

Fellebbező:

Staatsanwaltschaft Berlin

Az alapeljárás tárgya

Adatvédelmi szabálysértések miatt az eljárás alá vont személlyel mint vállalkozással szemben folytatott bírságkiszabási eljárás

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya és jogalapja

Az EUMSZ 267. cikk szerinti előzetes döntéshozatali eljárás tárgyát a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2016. április 27-i (EU) 2016/679 európai parlamenti és tanácsi rendelet (általános adatvédelmi rendelet) 83. cikkének a szabálysértések vállalkozásoknak való betudhatósága szempontjából történő értelmezése képezi.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) Úgy kell-e értelmezni az általános adatvédelmi rendelet 83. cikkének (4)–(6) bekezdését, hogy az beépíti a nemzeti jogba a vállalkozásnak az EUMSZ 101.

és EUMSZ 102. cikkhez rendelt funkcionális fogalmát és a tisztségviselő elvét azzal a következménnyel, hogy a Gesetz über Ordnungswidrigkeiten (a szabálysértésekről szóló törvény) 30. §-ának alapjául szolgáló jogalany-elv kiterjesztésével közvetlenül a vállalkozással szemben folytatható bírságkiszabási eljárás, és a bírság kiszabásához nincs szükség természetes és azonosított személy által – adott esetben a szabálysértés valamennyi objektív és szubjektív tényállási elemének megvalósításával – elkövetett szabálysértés megállapítására?

2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: Úgy kell-e értelmezni az általános adatvédelmi rendelet 83. cikkének (4)–(6) bekezdését, hogy a vállalkozásnak vétkesen kell elkövetnie – valamely alkalmazott révén – a jogsértést (lásd a Szerződés 81. és 82. cikkében meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet 23. cikkét), vagy a vállalkozással szembeni bírságkiszabáshoz főszabály szerint már a vállalkozásnak betudandó objektív kötelezettségszegés is elegendő („strict liability”)?

A hivatkozott uniós jogi rendelkezések

EUMSZ, a 26. cikk (1) bekezdése, 101., 102. és 132. cikk;

2016/679 rendelet, (9)–(11), (13), (129), (148) és (150) preambulumbekzdés, a 4. cikk 7. pontja, az 5. cikk (1) bekezdésének a), c) és e) pontja, a 6. cikk (1) bekezdése, a 25. cikk (1) bekezdése, 83. cikk;

1/2003 rendelet, 23. cikk;

2532/98 rendelet;

95/46 irányelv, a 2. cikk d) pontja.

A hivatkozott nemzeti rendelkezések

Grundgesetz (alaptörvény, a továbbiakban: GG), 1. cikk, a 23. cikk (1) bekezdésének harmadik mondata, a 79. cikk (3) bekezdése, a 103. cikk (2) bekezdése;

Gesetz über Ordnungswidrigkeiten (a szabálysértésekről szóló törvény, a továbbiakban: OWiG), 9., 17., 30., 35. és 36. §, a 46. § (1) bekezdése, 56–58. §, a 66. § (1) bekezdése, 87., 88., 99. és 100. §;

Bundesdatenschutzgesetz (az adatvédelemről szóló szövetségi törvény, a továbbiakban: BDSG), a 41. § (1) és (2) bekezdése;

Strafprozessordnung (a büntetőeljárásról szóló törvény, a továbbiakban: StPO), 206. §.

A tényállás és az eljárás rövid bemutatása

- 1 Az eljárás alá vont vállalkozás egy Berlinben székhellyel rendelkező, tőzsdén jegyzett ingatlanvállalkozás. Részesedések révén közvetve mintegy 163 000 lakóegységgel és 3000 kereskedelmi egységgel rendelkezik. Ezen egységek tulajdonosai az eljárás alá vont vállalkozáshoz a vállalkozáscsoportok joga értelmében kapcsolt leányvállalatok, úgynevezett holdingtársaságok, amelyek a működési tevékenységeket látják el. Az eljárás alá vont vállalkozás üzleti tevékenysége a magasabb szintű irányításra összpontosul. A holdingtársaságok bérbe adják a lakó- és kereskedelmi egységeket, amelyeket a csoport más társaságai, úgynevezett szolgáltatótársaságok kezelnek.
- 2 Üzleti tevékenységük keretében az eljárás alá vont vállalkozás és a csoporthoz tartozó társaságok a lakó- és kereskedelmi egységek bérlőinek személyes adatait is kezelik, például egy ingatlan újbóli bérbeadása vagy egy fennálló bérleti jogviszony folyamatos kezelése keretében. Ezek az adatok többek között személyazonosító okmányok, adó-, társadalombiztosítási és egészségbiztosítási adatok, valamint a korábbi bérleti jogviszonyokra vonatkozó információk.
- 3 2017. június 23-án a Berliner Beauftragte für den Datenschutz (berlini adatvédelmi biztos, Németország; a továbbiakban: hatóság) egy helyszíni ellenőrzés során felhívta az eljárás alá vont vállalkozás figyelmét arra, hogy a csoportjába tartozó társaságok olyan elektronikus archiválási rendszerben tárolják a bérlők személyes adatait, amelynek esetében nem követhető nyomon, hogy a tárolás szükséges-e, és hogy biztosított-e, hogy a már nem szükséges adatokat törlik. A hatóság ezt követően felszólította az eljárás alá vont vállalkozást, hogy 2017 végéig töröljön dokumentumokat az elektronikus archiválási rendszerből. Az eljárás alá vont vállalkozás ezt azzal az indokkal tagadta meg, hogy a törlésre technikai és jogi okokból nincs lehetőség. A dokumentumok törléséhez a régi archivált adatokat mindenekelőtt át kell másolni egy olyan új archiválási rendszerbe, amely megfelel a kereskedelmi és adójogszabályok szerinti nyilvántartási kötelezettségeknek. Ezt követően szóbeli és írásbeli véleménycserére került sor az eljárás alá vont vállalkozás és a hatóság között a törlés elrendeléséről.
- 4 2020. március 5-én a hatóság ellenőrzést végzett a vállalkozás csoportjának központjában, amelynek során összesen 16 mintát vett az adatkészletből. Az eljárás alá vont vállalkozás arról tájékoztatta a hatóságot, hogy a kifogásolt archiválási rendszert már üzemén kívül helyezte, és hamarosan sor kerül az adatok új rendszerbe történő áttelepítésére. A 2020. október 30-án hozott bírságot kiszabó határozat azt rója fel az eljárás alá vont vállalkozásnak, hogy 2018. május 25. és 2019. március 5. között szándékosan elmulasztotta megtenni a már nem szükséges vagy egyébként jogellenesen tárolt bérlői adatok rendszeres törlésének lehetővé tételéhez szükséges intézkedéseket. A vállalkozásnak felróják továbbá, hogy továbbra is tárolta legalább 15 konkrétan megnevezett bérlő személyes adatait, noha tudta, hogy ez nem vagy már nem volt szükséges. Az általános adatvédelmi rendelet 25. cikke (1) bekezdésének, valamint 5. cikke (1) bekezdése a), c) és

e) pontjának szándékos megsértése miatt a hatóság 14 385 000 euró bírságot, az általános adatvédelmi rendelet 6. cikke (1) bekezdésének több rendbeli megsértése miatt pedig 15 további – egyenként 3000 és 17 000 euró közötti – bírságot szabott ki.

- 5 Az eljárás alá vont vállalkozás panasza nyomán a Landgericht Berlin (berlini regionális bíróság, Németország) az OWiG 46. §-ának az StPO 206a. §-ával összefüggésben értelmezett (1) bekezdése alapján megszüntette az eljárást azzal az indokkal, hogy jogi személy nem vonható bírságkiszabási eljárás alá, még az általános adatvédelmi rendelet 83. cikke szerinti eljárás alá sem. Szabálysértést csak természetes személy követhet el felróhatóan. A jogi személynek csak a szervei tagjainak vagy képviselőinek a cselekményei tudhatók be. Jogi személy ezért csak másodlagos félként vehet részt bírságkiszabási eljárásban. A jogi személlyel szembeni bírságkiszabást az OWiG 30. §-a kimerítő jelleggel szabályozza, és ezt a rendelkezést a BDSG 41. §-ának (1) bekezdése alapján az általános adatvédelmi rendelet 83. cikkének (4)–(6) bekezdése szerinti jogsértésekre is alkalmazni kell. Eszerint a jogi személlyel szemben vagy egységes eljárásban lehet bírságot kiszabni, ha valamely szervének tagjával vagy a képviselővel, tehát a természetes személlyel szemben bírságkiszabási eljárás lefolytatására kerül sor, vagy az OWiG 30. §-ának (4) bekezdése alapján önálló eljárásban. Az OWiG 30. §-ának (4) bekezdése esetében azonban feltétel, hogy a jogi személy szervének tagjával vagy képviselőjével szemben egyáltalán nem indul eljárás, vagy a megindított eljárást megszüntetik. Mivel azonban a jogi személy nem követhet el szabálysértést, az önálló eljárásban is egy felróható szabálysértésnek a jogi személy valamely szervének tagja általi elkövetését kell megállapítani. Az általános adatvédelmi rendelet 83. cikkében szabályozott közvetlen vállalati felelősség sérti a német jogban rögzített vétkességi elvet, és ezért nem alkalmazható.
- 6 A Staatsanwaltschaft Berlin (berlini ügyészség, Németország) azonnali fellebbezést nyújtott be az eljárás e megszüntetésével szemben, amelyről a kérdést előterjesztő bíróságnak kell végső fokon döntést hoznia.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem indokolásának rövid bemutatása

- 7 A jogvita szempontjából döntő jelentőséggel bír, hogy közvetlenül valamely vállalkozással szemben is folytatható-e bírságkiszabási eljárás, vagy csak akkor szabható ki bírság az OWiG 30. §-ának (1) bekezdése szerint az eljárásban „félként” vagy „másodlagos félként” részt vevő vállalkozással szemben, ha a bírságot kiszabó határozatban konkrétan megjelölendő, a bírságkiszabás alapját képező cselekményt egy természetes személy úgynevezett képviselőként követte el.
- 8 Az OWiG 66. §-ának (1) bekezdése szerint a bírságot kiszabó határozatnak tartalmaznia kell „az eljárás alá vont személy terhére rótt cselekmény megjelölését, e cselekmény elkövetésének helyét és idejét, a szabálysértés

tényállási elemeit és az alkalmazott bírságkiszabási rendelkezéseket”. A bírságot kiszabó határozatnak ennek során alaki és anyagi szempontból körül kell határolnia a vádat (körülhatárolási funkció), és megfelelően tájékoztatnia kell az eljárás alá vont személyt a vádról (tájékoztatási funkció).

- 9 Az eddigi jogi helyzet alapján az OWiG 30. §-a alapján csak akkor szabható ki társulási bírság vállalkozásokkal szemben, ha (kizárólag) képviselőként kijelölt vezető tisztségviselőik által elkövetett bizonyos szabálysértések tudhatók be nekik. E tekintetben a képviselőnek tényállásszerűen, jogellenesen és vétkesen kell megsértenie a rendelkezést, amelynek megsértése bírsággal sújtható.
- 10 A Landgericht Bonn (bonni regionális bíróság, Németország) azt az álláspontot képviseli ítélezési gyakorlatában, hogy ezt a korlátozott felelősségi rendszert elsőbbséget élvező uniós jogként háttérbe szorítja az általános adatvédelmi rendelet 83. cikke. A jogi szakirodalomban is ez a többségi álláspont.
- 11 A jogirodalomban uralkodó álláspont az uniós jog alkalmazásának elsőbbségéből azt a következtetést vonja le, hogy az általános adatvédelmi rendelet 83. cikke a vállalkozások szankcionálásának normatív vezérelveit rögzíti. A jogsértések betudásának ezért az uniós jogi mércéken kell alapulnia, nem pedig nemzeti betudási elveken. A tagállamok tehát főszabály szerint nem gyengíthetik nemzeti szabályozással a rendeletben meghatározott adatvédelmet. Az uniós jogot a jogsértések szankcionálásának a német jogtól teljes mértékben eltérő struktúrái jellemzik, ami történetileg a torzításmentes versenyre és az EUMSZ 26. cikk (1) bekezdése szerinti működő belső piacra való törekvés révén alakult ki, és az uniós bankjogban (EUMSZ 132. cikk és 2532/98/EK rendelet), valamint az uniós kartelljogban (EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikk, valamint 1/2003/EK rendelet) gyökerezik. Az Európai Unió Bíróságának állandó ítélezési gyakorlata szerint a vállalkozásnak az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikkben szereplő fogalma funkcionális. A vállalkozás e funkcionális fogalma együtt jár a tisztségviselő elvével, amely ellentétben áll a német jogalany-elvvel (az OWiG 9. és 30. §-a). A tisztségviselő elvének lényege, hogy a „szankciókért való anyagi felelősség” a vállalkozást (mint a gyakorlati igényeknek megfelelően tágan értelmezett gazdasági egységet) terheli, és így a vállalkozás nevében jogszerűen eljáró valamennyi alkalmazott cselekményét a bírságokra vonatkozó jog szempontjából is a vállalkozásnak kell betudni. Ennek során nem kell az alkalmazottat vagy a felrótt cselekményt konkrétan megjelölni.
- 12 A Landgericht Bonn (bonni regionális bíróság) és az uralkodó szakirodalmi álláspont a következő érvekre támaszkodik:
- 13 Az általános adatvédelmi rendelet 83. cikke (4)–(6) bekezdésének szövege amellet szól, hogy az OWiG 30. §-át háttérbe szorítja a kartellek szankcionálására vonatkozó európai jog. A Bíróság már megállapította, hogy a „Facebook Irelandhez” hasonló vállalkozás az általános adatvédelmi rendelet 4. cikkének 7. pontja értelmében vett adatkezelőnek minősül (2019. július 29-i Fashion ID ítélet, C-40/17, EU:C:2019:629). Még ha ez a határozat a 95/46 irányelv

2. cikkének d) pontjával kapcsolatban született is, azt figyelembe kell venni az általános adatvédelmi rendelet 4. cikke csaknem megegyező tartalmú 7. pontjának értelmezése során. Az ellenkező álláspont arra hivatkozik, hogy az általános adatvédelmi rendelet 83. cikkének (4)–(6) bekezdése csak a bírság összegét szabályozza, és ezért nem terjesztheti ki a bírság címzettjeinek körét.

- 14 A Landgericht Bonn (bonni regionális bíróság) és egyes jogi szakirodalmi szerzők többek között az általános adatvédelmi rendelet (150) preambulumbekzdésére hivatkoznak azon álláspont alátámasztása érdekében, hogy az általános adatvédelmi rendelet az uniós kartelljogon alapul. A rendelet angol nyelvi változatában az „enterprise” kifejezés helyett az uniós kartelljogban a vállalkozásokra használt „undertaking” kifejezés szerepel. Ez arra enged következtetni, hogy európai szankciós modellként a tisztségviselő elvét kell alkalmazni, és hogy az általános adatvédelmi rendelet 83. cikke értelmében vett „vállalkozás” nem a jogalanyra, hanem funkcionálisan a gazdasági egységre vonatkozik.
- 15 Ugyanebbe az irányba mutat az általános adatvédelmi rendelet (9)–(11), (13), (129) és (148) preambulumbekzdése is, amelyekből az európai adatvédelmi jog harmonizálására és megerősítésére irányuló törekvés tűnik ki.
- 16 A harmonizáció elérni kívánt szintje is amellet szól, hogy háttérbe kell szorítani a tagállamok jogát és a felelősség vállalkozásoknak való korlátozott betudását előíró tagállami szabályokat. Ha az általános adatvédelmi rendelet 83. cikkének (4)–(6) bekezdését a nemzeti felelősségi és betudási szabályokhoz kötnénk, az a vállalkozások szankcionálásának nagy fokú következetlenségét eredményezné, mégpedig mind az anyagi jogi hatály, mind az eljárások hatékonysága tekintetében. Az OWiG 30. §-ának és a nemzeti jogrendek betudással kapcsolatos egyéb korlátozásainak alkalmazásával a jogérvényesítés jelentős megnehezítése jár együtt. A gyakorlatban az OWiG 30. §-ának alkalmazása gyakran kizárja vállalati bírságok kiszabását – nem csak az adatvédelem területén –, mivel a valamely vállalkozáson belül eljáró személyek nem vagy csak aránytalanul nagy erőfeszítéssel azonosíthatók. Eppen a jogalany-elvnek ezek a jogi érdekek védelme terén fennálló hátrányai, amelyek a vállalkozásokkal való, az igazságosság elvével ellentétes eltérő bánásmódot is elősegítik, késztették az uniós jogalkotót arra, hogy a tisztségviselő elvének igazságosabb, hatékonyabb és egyszerűen ültöképesebb modelljét alkalmazza az általános adatvédelmi rendeletben.
- 17 Az átfogó történeti-rendszertani vizsgálatból kitűnik, hogy az általános adatvédelmi rendelettel elérni kívánt harmonizációs szint nem minimális, hanem inkább teljes vagy maximális harmonizáció. A Bíróság már a 95/46 irányelv és annak szankciórendszere tekintetében is teljes harmonizációs hatást feltételezett (2011. november 24-i Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito ítélet, C-468/10 és C-469/10, EU:C:2011:777). Az általános adatvédelmi rendeletnek az irányelvhez képest részletesebb rendelkezései alátámasztják az uniós jogalkotó lehető legnagyobb mértékű harmonizációra irányuló törekvését.

Ez csökkenti a tagállamok jogalkotási mozgásterét, és így nehezen elképzelhető, hogy a betudással kapcsolatos kérdésekhez hasonló alapvető felelősségi feltételek tagállami hatáskörben maradnának. Ez ugyanis azt eredményezné, hogy egyenértékű lényeges eljárási szabálysértéseket több tagállamban eltérően vagy akár egyáltalán nem szankcionálnának.

- 18 A jogi szakirodalomban képviselt ellentétes álláspont szerint az általános adatvédelmi rendelet 83. cikkének a kartellek szankcionálására vonatkozó európai jogra hivatkozó, közvetlen vállalati felelősséget előíró rendelkezésként való értelmezése ellentétes a nemzeti joggal és a szupranacionálisan elismert jogelvekkel. Az általános adatvédelmi rendelet 83. cikke nem a kartellek szankcionálására vonatkozó európai jogon alapul. Még ha azonban így lenne is, akkor sem áll fenn az uniós jog alkalmazásának elsőbbsége. Ezt ugyanis korlátozzák az alkotmánynak a GG 23. cikke (1) bekezdésének a GG 79. cikkének (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett harmadik mondatában „integrációbiztosnak” nyilvánított elvei. Az e rendelkezésekben lefektetett alkotmányos azonosság védendő értékei közé tartoznak a GG 1. cikkének elvei is, tehát minden közhatalmi szervnek az emberi méltóság – ennél fogva többek között a GG 1. cikkének (1) bekezdésében rögzített vétkesség elvének – tiszteletben tartására és védelmére vonatkozó kötelezettsége (a GG 1. cikke (1) bekezdésének második mondata).
- 19 A BDSG 41. §-a (1) bekezdésének első mondata megtiltja, hogy jogi személyekkel szemben folytassanak bírságkiszabási eljárást. A rendelkezés kimondja, hogy az általános adatvédelmi rendelet 83. cikkének (4)–(6) bekezdése szerinti jogsértésekre – „ha e törvény másképp nem rendelkezik” – az OWiG rendelkezéseit kell értelemszerűen alkalmazni. A BDSG 41. §-a (1) bekezdésének második mondata kifejezetten kizárja ebből az OWiG 17., 35. és 36. §-át. Az eljárásjogot illetően a BDSG 41. §-ának (2) bekezdése megfelelő rendelkezést tartalmaz, minek körében az OWiG 56–58., 87., 88., 99. és 100. §-ának kizárására kerül sor.
- 20 A jogi szakirodalom ebből azt a következtetést vonja le, hogy az általános adatvédelmi rendelet 83. cikke alapján folytatott bírságkiszabási eljárásnak kötelező jelleggel tiszteletben kell tartania az OWiG 30. §-ában foglalt betudási és eljárási elveket.
- 21 A kérdést előterjesztő bíróság ezzel összefüggésben rámutat arra, hogy az OWiG 30. §-át az OWiG 88. §-ában foglalt, az OWiG 30. §-ának eljárási jogi érvényesítéséhez szükséges eljárási szabállyal ellentétben nem zárták ki a BDSG 41. §-ában szereplő hivatkozásból. A BDSG 41. §-át ezért inkoherensnek, diszfunkcionálisnak és összességében „elhibázottnak” tekintik.
- 22 A jogi szakirodalom szerint az általános adatvédelmi rendelet 83. cikkének (8) bekezdése is a közvetlen vállalati felelősség ellen szól. Ez a rendelkezés a megfelelő eljárási garanciák – „ideértve a hatékony jogorvoslat lehetőségét és a tisztességes eljárást” – biztosítását illetően a tagállami jogra (is) hivatkozik. Ezen

állásponttal szemben arra hivatkoznak, hogy az OWiG 30. §-a – legalábbis a jelen ügyben kulcsfontosságú szempontból – betudással kapcsolatos rendelkezésnek és ennél fogva anyagi jogi normának minősül.

- 23 Ezen túlmenően, különösen a megtámadott megszüntető végzésben is arra hivatkoznak az említett állásponttal szemben, hogy a bírságokra vonatkozó jog szempontjából fennálló közvetlen vállalati felelősség ellentétes a vétkesség elvével. A Landgericht Berlin (berlini regionális bíróság) úgy véli, hogy az állam általi szankciókiszabás esetén minden esetben szükség van egy természetes személy vétkes cselekményével fennálló kapcsolatra. A vétkesség az egyén ahhoz való szabad akaratát és azért való felelősségét feltételezi, hogy a jó vagy rossz mellett döntsön. Ez nincs meg a jogi személyek esetében. A vétkesség elvére tekintettel az általános adatvédelmi rendelet 83. cikke alapján folytatott bírságkiszabási eljárás esetében is szükség van egy személy által elkövetett, a vállalkozásnak (csak) az OWiG 30. §-a alapján betudható, az említett kapcsolatot megteremtő cselekményre.
- 24 Egyes szakirodalmi szerzők ezenfelül arra is hivatkoznak, hogy az európai kartelljognak az általános adatvédelmi rendelet révén történő adaptálása a törvényesség alapelveinek más elveivel is ellentétes, mégpedig a meghatározottság elvével és az analógia tilalmával (a GG 103. cikkének (2) bekezdése). A szankcionálásra vonatkozó európai jog annyira töredezett, hogy abból nem lehet a társulási bírságra vonatkozó következetes és általánosan figyelembe veendő modellt kiszűrni.
- 25 Ha az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésre igenlő választ kell adni, akkor a további eljárás szempontjából központi jelentőséggel bír, hogy milyen mércék alapján kell meghatározni a „vállalati vétkességet”. Így a német jogban büntetőjelleggel nem rendelkező bírságok szabhatók ki vállalkozásokkal szemben, ha azok szándékosan vagy gondatlanságból bizonyos kötelezettségszegéseket követtek el. Ezzel kapcsolatban azonban olyan álláspont is létezik, amely szerint a szándékosság vagy a gondatlanság nem feltételei a szankció kiszabásának, hanem azok pusztán a szankció mértékének megállapítására szolgáló kritériumok. A „strict liability” elve szerint a szankció kiszabásához csak az objektív kötelezettségszegés megállapítása szükséges. Már a Bíróság is megállapította, hogy a tényállás objektív megvalósításán túlmenően egyáltalán nincs szükség konkrét vétkességre (1983. június 7-i Musique diffusion française és társai kontra Bizottság ítélet, 100/80–103/80, EU:C:1983:158).